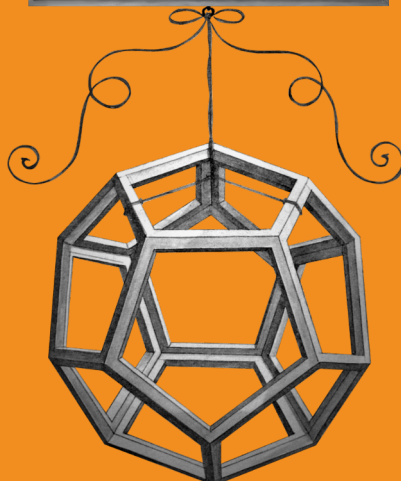

*Kunskap för människans
harmoniska utveckling*

INTRODUKTION

Livskunskapen – från hemlig till offentlig

– en sammanställning av föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

LIVSKUNSKAPEN – FRÅN HEMLIG TILL OFFENTLIG

Inledning

”När tillräckligt många ursprungligen esoteriska ideer godtagits allmänt, skall allt fler människor börja intressera sig för deras källa och bekanta sig med esoteriken. Detta har varit möjligt redan i över hundra år, ty år 1875 började offentliggörandet av den dittills hemlighållna kunskapen.”

Historikerna, liksom numera även filosoferna (okunniga om det förflutna), utgår från att kunskapen om verkligheten är ett naturforskningens resultat och att man i förhistorisk tid saknat denna kunskap. Och visst har de rätt i att mänskligheten varit djupt okunnig om verkligheten, även den fysiska verkligheten, varit offer för sina okunniga ledares vidskepligheter. Man förstår, att de utan undersökning förkastar allt gammalt såsom värdelöst skrock.

Men vad historikerna inte kan veta är, att de som haft kunskap alltid funnits, men dessa var tvungna att behålla den för sig själva. Emellertid har de alltid kunnat lära ut något av sitt vetande om t.ex. örter helande krafter med mera sådant. Gamla behandlingsmetoder vittnar ofta om dylikt inflytande. Det är därför oklokt att utan undersökning förkasta allt gammalt.

Historikerna vet inte, att människorna i alla tider, tjugo miljoner år, dels från början blivit ledda av individer som kommit mycket längre i sin evolution än människorna (planethierarkin), dels så snart människorna kunde begripa och förstå fått så mycken kunskap till skänks, som de kunde fatta. Sedan ca: a fyrtiofem tusen år har undervisning meddelats i hemliga kunskapsordnar åt dem som kunde fatta, kunde tåla med vad de fått veta och kunde hålla löftet att inte använda den kunskap, som ger makt, för egen del eller utan särskilt tillstånd. Kunskapen blir alltid förvrängd av de oförstående och missbrukad av egoisterna.

Visserligen har kunskapen alltid funnits tillgänglig för den som var villig att offra allt för att finna den. Men den kunde inte utlämnas åt okunnigheten, omdömeslösheten, hatet, förföljelsetemanin och hänsynslösa maktmissbruket. Symbolerna skyddade kunskapen för upptäckt och blev naturligtvis missstolkade. De visa männen, som vi beundrar i historien, var alla invigda, och det lilla de kunde meddela hade ändå en sådan effekt.

När esoteriska historien en gång blir publicerad, skall det visa sig, att alla de, som esoterikern räknar till mänsklighetens stora, som befrämjat medvetenhetsutvecklingen och fört de bildbara närmare enheten, en gång varit invigda i någon esoterisk kunskapsorden.

Det är först i vår tid mänskligheten utvecklats så långt, att den kunnat själv förvärva kunskap om fysiska verkligheten och, så långt den kunnat, inse att förutsättningar saknas för att lösa de överfysiska verklighetsproblemen. Därmed har mänskligheten nått fram till självbesinning och

möjlighet till självbestämmdhet, en triumf för ledarna av mänsklighetens utveckling. Därmed har mänskligheten fått fast mark under fötterna och kan ta nästa steg i utvecklingen, nämligen tacksamt mottaga den överfysiska kunskap planethierarkin vill ge och också inse, att detta överfysiska vetande är den verkliga kunskapen. Detta har hittills varit omöjligt.

Tack vare esoteriken har människorna äntligen fått en för sunda förnuftet godtagbar världs- och livsåskådning, klagörande livets mening och mål, en orubblig grund för fortsatt tänkande och handlande. Esoterikens offentliggörande betecknar en vändpunkt i mänsklighetens historia. Ingen behöver hädanefter vandra i illusionernas och fiktionernas lögnvärld.

Den esoteriska kunskapen, som meddelades i de hemliga kunskapsordnarna (t.ex. hermetiken, gnostiken, hylozoiken), har ännu aldrig fått offentliggöras och kommer förmodligen inte att få bli allmänt känd, förrän hela mänskligheten nått idealitetsstadiet. Den kunskapen kan meddelas endast åt dem som är ur stånd att bruka makten för egen del. Vad som fått bli offentligt är alltså endast en ringa del, den del, som så att säga utgör själva systemskelettet med de mest fundamentala fakta, som erfordras för att ge en vision av tillvarons mening och mål.

Detta offentliggörande av den tidigare strängt hemlighållna esoteriska kunskapen är i själva verket det viktigaste, som för närvarande sker i mänskligheten. Den berör och påverkar omedvetet långt fler människor än dem som medvetet bekänner sig till esoteriken. Omärkligt tränger ursprungligt esoteriska ideer in i de vanliga mänskliga betraktelsesätten, för dem närmare det verkliga, höjer och förädlar dem.

Ett exempel på detta är den allt allmännare insikten om och respekten för människans rättigheter, som har sin esoteriska grund i livslagarna. Ett annat exempel är vetenskapsmännens allt större intresse för medvetenhetsaspekten i allting, också det skenbart livlösa. Ett tredje exempel är den alltmer spridda insikten att ”barn är gamla själar”, individer med egenart och rätt att slippa bli pådyvlade föräldrarnas eller omgivande samhällets ideologier.

När tillräckligt många sådana ursprungligen esoteriska ideer godtagits allmänt, skall allt fler människor börja intressera sig för deras källa och bekanta sig med esoteriken. Detta har varit möjligt redan i över hundra år, ty år 1875 började offentliggörandet av den dittills hemlighållna kunskapen.

Henry T. Laurency, Livskunskap Tre, Esoteriska kunskapsordnar, Inledning
www.laurency.com

Lars Adelskog, Förklaringen, Avdelning Tolv, Planethierarkin träder åter fram
www.hylozoik.se

Esoteriska kunskapsordnarnas tillkomst

”Eftersom all makt missbrukas, hade gång på gång större eller mindre delar av lägre prästerskapet opponerat sig mot det högre men kunnat återföras till ordningen. Till slut hade emellertid upprossandan vuxit sig så stark och blivit så utbredd, att planethierarkin beslöts, att

därefter esoteriska kunskapen skulle få meddelas endast dem som nått kulturstadiet och förvärvat förmåga hålla givna löften, tåga och inte missbruka makt.”

I Tibet inrättade Vyasa (den förste med samma namn) för c:a 45 000 år sedan en esoterisk kunskapsorden, mönstret för dem som efterhand skulle inrättas bland alla folk, som uppnått tillräckligt hög utveckling, att kulturmännskor kunde inkarnera bland dem. De kaldeiska, iranska, egyptiska, grekiska kunskapsordnarna upprättades långt senare. Det var därför ganska naturligt, att kunskapstörstande sökte sig till orienten och inkarnerade såsom orientaler.

Invigda i dessa esoteriska kunskapsordnar blev dels de som i föregående inkarnationer inte missbrukat kunskapen (brutit sina löften), dels de som uppnått kulturstadiet och vilkas medvetenhetsutveckling skulle främjas, ifall de befriades från härskande emotionala illusioner och mentala fiktioner, så att de skulle kunna förvärva den livsförståelse, de egenskaper och förmågor, som möjliggör nåendet av humanitetsstadiet. Ordarnas högsta grad motsvarade idealitetsstadiet.

Alla esoteriska kunskapsordnar hade flera grader (minst sju), alltefter förefintlig möjlighet till begripande och förståelse. Kunskapen meddelades i symbolisk form. De sju graderna motsvarade sju olika uttydningar av symbolerna. Skrifterna innehöll endast symboler, ofattbara för oinvigda. Uttolkningen, en annan i varje högre grad, var muntlig.

Kunskapen kan sammanfattas i symboler, en sak särskilt matematiker har förståelse för. I själva verket kan hela kunskapen om verkligheten återges i matematiska symboler. Dessa utarbetades för att tillhandahållas i kunskapsordnarna, först på senzar och långt senare transkriberade till sanskrit.

De i lägre grader visste ingenting om vad som lärdes i högre, i de flesta fall inte ens, att det fanns högre grader eller vilka som tillhörde dessa högre. Långt innan kristna kyrkan med sin förföljelsemani kom till makten var denna absoluta tystlåtenhet nödvändig av flera skäl, inte minst psykologiska. Det skulle inte få finnas plats för möjlighet till avund eller anspråk på uppflyttning till högre grad.

De olika graderna motsvarade olika utvecklingsnivåer, och ingen erhöll kunskap, som den ej kunde rätt begripa, rätt förstå, rätt använda vid bedömning. Vanskligheten med all kunskaps offentliggörande är, att böcker faller i händerna på dem som saknar förutsättningar att på rätt sätt tillgodogöra sig vetandet, och de kritiserar sådant de omöjligt kan rätt uppfatta. Det var detta, som från början gjorde, att allt “ockult” råkade i vanrykte och urartade i vidskepelse. För att inse egen begränsning fordras en självkritik, som alltid varit sällsynt och synes bli allt sällsyntare.

De verkliga, äkta kunskapsordnarna instiftades av medlemmar av planethierarkin (essentialjag), och endast de handlande på dess uppdrag. De förblev också i alla följande inkarnationer sin egen ordens initiator. När ett essentialjag, en medlem av femte naturriket (planethierarkien), erbjuder sig att instifta en esoterisk kunskapsorden, har han därmed också förbundit sig att alltid

vara inkarnerad, tills denna orden stängts och upphört med fortsatt invigning. Så har t.ex. varit fallet med äkta rosenkreuzarnas ordenschef, som alltsedan 1300-talet alltid varit inkarnerad.

Kunskapen om verkligheten kunde meddelas de i högre grader invigda, enär dessa visat sig bestå hållfasthetsproven i karaktärshänseende. Dels kunde de tåga med vad de visste. Dels hade de tillräcklig insikt, att inte tro sig om att kunna spekulera sig fram till sanningen; de varken missförstod, förvrängde eller missbrukade kunskapen.

Inte alla ordnar, som undan för undan tillkom, var instiftade av medlemmar av hierarkin. De äkta ordnarna imiterades påpassligt i avsikt att motarbeta dessa, förvirra och förvilla. Betecknande är, att alla dylika imitationer alltid haft relativt stor anslutning, ekonomiska resurser samt naturligtvis omärkligt socialt och politiskt inflytande. Egoismen tillgodosågs därmed och medvetenhetsutvecklingen skrinlades.

Henry T. Laurency, Livskunskap Tre, Esoteriska kunskapsordnar, Esoteriska kunskapsordnarnas tillkomst, www.laurency.com

Vad kunskapsordnarna lärde

”Humanismen är den livsåskådning, som proklamerades i de esoteriska kunskapsordnarna. Ingen, som inte själv tillämpade toleransens princip i sitt liv, kunde bli invigd i någon dylik orden. Tolerans betyder, att envar har absolut rätt till egen uppfattning i allt.”

De invigda fick redan i lägsta graderna lära sig att inte spekulera, inte anta något utan tillräcklig grund, lära sig skilja på vad de visste och vad de inte visste, alltså skillnaden mellan tro och vetande, mellan att veta och tro sig veta.

För inträde i ordnarna krävdes uppnått mystikerstadium (högre emotionala, 48:3). Detta var förutsättningen för att uppfatta och tillgodogöra sig en kunskap, som låg långt över allmänna nivån. Fundamentala axiomet för alla grader var allt livs enhet (“universellt broderskap”). Det var också därifrån alla ideer utgick, som kunde uppfattas och verka förädlande.

Kunskapsordnarna hade sju grader. De flesta invigda nådde aldrig över lägsta graden, c:a 40 procent nådde andra graden och c:a fem procent tredje graden. Endast de i högsta graden visste allt om sin orden. De uttydningar av symbolerna, som lämnades i dessa grader, gav på sin höjd vetenskap om återfödelse och skördelag, om existensen av emotionala och mentala världarna och individens höljen i dessa världar.

En orsak till de invigdas svårigheter var det hämmande inflytandet från härskande illusioner och fiktioner, som inympats i barndomen och krävde ett avsevärt arbete av individen att senare i livet frigöra sig ifrån. Det var ett rensningsarbete individen själv måste utföra, innan han kunde på nytt invigas och passera graderna.

I lägsta graden meddelades omsorgsfullt utarbetade symboler, som i varje högre grad kunde uttydas på nytt sätt, så att endast de som nådde högsta graden, fullt kunde förstå det hela. Symbolerna hade bl.a. till uppgift att tvinga sökaren uppöva sin intuition. Symbolerna var gemensamma för de olika graderna, men uttolkningen blev i varje högre grad en annan. Därtill måste utläggningen anpassas efter utvecklingsstadierna och de allmänt härskande verklighetsföreställningarna. Man kunde t.ex. inte tala om atomer och molekyler, energier, utveckling etc. med folk, som omöjligt kunde begripa vad som menades därmed. Det var därför det tid efter annan inrättades nya ordnar, i vilka symbolerna framställdes annorlunda än tidigare. Förfaringsättet hade sina vanskligheter, enär de som inte fick högsta graden, ibland gjorde sig egna och felaktiga tanke-system.

Några klara begrepp om högre världar, dessas materier och beskaffenhet fick ej de i kunskapsordnarnas två lägsta grader invigda, lika litet som de i grekiska mysterierna invigda. Först i den svåruppnådda tredje graden fick de invigda närmare beskrivning av hithörande förhållanden och företeelser, och blev kunskapen verkligen hemlig.

Kunskap i "magi", tillämpning av lagarna för mentalenergin och metoderna för inverkan på lägre materielag, lärdes ut endast i högsta (sjunde) graden, och dit nådde ytterst få, endast de som godkännts av planethierarkin. Emellertid fick även de i lägre grader bevittna hithörande experiment.

Invigda i esoteriska kunskapsordnarna fick kunskap om verkligheten för att inte falla offer för teologins dogmer eller filosofins spekulationer. De fick en vision av tillvaron och kunskap om livslagarna, så att de kunde leva ett ändamålsenligt liv i fysiska världen, ett tjänandets liv, som automatiskt utvecklade alla erforderliga egenskaper och förmågor. De fick lära sig inse både sin egen begränsning och sina latent möjligheter. De fick lära sig att inte godtaga annat än vad de själva insåg vara riktigt och rätt, inte godtaga något slags auktoritet (eller "helig" skrift) utan utveckla sitt sunda förnuft. De fick lära sig "stå på egna ben" och inte bli beroende av någon yttre hjälp, vare sig i det fysiska eller i överfysiska världar. De fick kunskapen för att förverkliga meningen med sitt fysiska liv, inte för att drömma och fantisera och teoretisera. Troende, som saknade förmåga att begripa, hörde inte hemma i kunskapsordnarna.

Människorna av idag har fått kunskapen till skänks i ett mentalsystem (hylozoiken), fullt tillräckligt för att veta hur de ska kunna leva. Genom att tjäna mänskligheten, utvecklingen och enheten motverkar de lögnen och hatet och blir allt skickligare i levnadskonst, det enda väsentliga.

*Henry T. Laurency, Livskunskap Tre, Esoteriska kunskapsordnar, Vad kunskapsordnarna lärde Människans väg, Inledningar, Inledning: om esoterikens historia; Terminologi och symbolik, Traditionella esoteriska symboliken
Kunskapen om verkligheten, Verklighetsproblemen, del ett, Esoteriska kunskapsordnarna
De vises sten, Esoteriska kunskapen om verkligheten: Allmänt, Esoteriska beteckningar, exoteriska fiktioner, tillägg m.m., www.laurency.com*

Varför kunskapsordnarna var hemliga

”Ingen utomstående visste något ens om ordnarnas existens. För våra dagars historiker har de aldrig funnits.”

Allt vad vetenskapen och de lärde har sagt och kommer att säga om de esoteriska kunskapsordnarna är klar lögn. Ingen har kunnat meddela någon utomstående eller ens nedlägga i någon skrift vad som lärdes annat än i symbolisk och för utomstående ofattbar form. Naturligtvis har det utgivits lärda arbeten om vad som lärdes i kunskapsordnarna. Minsta eftertanke borde sagt dessa lärde, att det då inte längre var esoterik.

Planethierarkins hemliga kunskapsordnar var nödvändigt hemliga, därför att vissa individer motarbetat kunskapen genom tiderna och allt fortfarande använder alla möjligheter att öka sitt vetande, särskilt med tanke på att kunna motarbeta utvecklingen. Detta esoteriska vetande hölls så hemligt, att de invigda fick lära sig, inte blott att tåga, utan även att inte ens tänka på det annat än under särskilt förebyggande åtgärder.

De esoteriska ordnarnas existens kom aldrig till massans kännedom. Prästerskapet anade visserligen, att sådana måste finnas men fattade dylika såsom “de lärdes samfund” i och för naturens utforskning. Inträdet var också omgärdat med många fordringar och betingelser, som verkade avskräckande på ovärdiga aspiranter.

I och med kristendomens utbredning och maktövertagande satte också förföljelserna mot oliktankande in, varför medlemmarna måste skyddas på mest effektiva sätt. Efter år 530 e.Kr. framträdde ingen esoteriker såsom esoteriker. De hemliga kunskapsordnarna fortlevde men därefter såsom verkligt hemliga. Risker för upptäckt var stor, och martyrdöden (de kristnas tortyr och bål) väntade de invigda såsom varande i förbund med djävulen. Ingen utomstående visste något ens om ordnarnas existens. För våra dagars historiker har de aldrig funnits.

Hur effektivt kyrkan vakade över att inga “irrläror” skulle kunna spridas, framgår bäst av att ännu på 1700-talet Saint Germain måste uppmana oliktankande att inrätta hemliga ordnar, där de ifred för teologisk förföljelse och härskande förbud mot tanke- och yttrandefrihet kunde få “tänka fritt”. När sedan, under påverkan av liberalismens ideer, yttrandefrihet genomfördes, kallade de sig, som opponerade mot kyrkans dogmer, för “fritänkare”. De betraktades allmänt som “gudlösa” och jämfördes med förbrytare. En ateist kunde man tro om vad som helst, vilket är bevis på de kristnas omdömesförmåga.

Eftersom esoteriken numera fått bli allmän egendom, bortfaller ursprungliga meningen med hemliga ordnar. Endast i sådana diktaturstater, där åsiktsfrihet är förbjuden, har hemliga ordnar fortfarande sitt berättigande, ordnar så hemliga, att ingen utomstående ens anar deras existens.

Att dylikt har befunnits nödvändigt, vittnar om mänsklighetens låga utvecklingsstadium, man kan gott säga barbari. Numera skryter man med kultur och tror sig ha kommit långt över barbariet. Detta är emellertid en stor illusion. Förutsättning för kultur är universellt broderskap,

och vi har tydligen mycket långt dit. Civilisation med teknik är väl förenlig med barbari, vilket 1900-talet klargjort för alla med en smula omdömesförmåga.

Henry T. Laurency, Livskunskap Tre, Esoteriska kunskapsordnar, Varför kunskapsordnarna voro hemliga, www.laurency.com

De grekiska mysterierna

”Alla religioner har ursprungligen haft sina ’mysterier’. I dessa hemliga kunskapsskolor fick intellektuella eliten lära sig kunskapen om verkligheten och uttydningen av exoteriska religionens symboler.”

Till det begåvade folk med realistisk inställning till livet, som 8000 år fvt byggde sin huvudstad i närheten av vad som nu är Aten, kom världsläraren Orfevs, c:a 7000 år fvt. och grundade de s.k. orfevska mysterierna. De hade två grader: lägre eller mindre mysterierna, högre eller större. Dessa var de grekiska s.k. mysteriens spelen, symbolisk-dramatiska framställningar i populär form av de enklaste esoteriska fakta, vilka delgavs under tystnadsplikt, som efterlevdes mycket strängt. I de lägre mysterierna fick de invigda höra om tillståndet i “dödsriket” efter döden (emotionalvärlden) och i de högre om “himmelriket” (mentalvärlden). Även lärdes om själens existens, återfödelse och lagen för sådd och skörd. De var befriade från fruktan för döden.

Att Platon var invigd i såväl orfevska mysterierna som pytagoreernas esoteriska kunskapsorden, synes strida mot uppgiften, att ingen fick tillhöra två ordnar. Men det var mycket stor skillnad mellan mysterierna och kunskapsordnarna, och man bör inte förväxla dem med varandra. Även om mysterierna var “hemliga” och förrådandet av vad som där lärdes belagt med dödsstraff, så var den kunskap som meddelades dels ytterligt primitiv, dels en rättighet, som tillkom varje oförvitlig, fri medborgare, varför en stor del av befolkningen var invigd.

Någon uppfattning om livets mening och mål, om medvetenhetsutvecklingen, om högre världar än den mentala, om monad, triad, kausalisering etc., fick ej de i mysterierna invigda. Mysterierna var för folket, ordnarna för eliten, för dem som nått det emotionala attraktionsstadiet. Det var först med Pytagoras (700 fvt), som grekerna fick en fullt utbyggd kunskapsorden.

Man har i ockulta litteraturen gjort alltför stor affär av de grekiska mysterierna. Deras relativa betydelselöshet framgår av att nästan alla Atens medborgare var invigda och att de trots detta mördade eller fördrev alla sina stora män (utom Perikles, vilket hängde på ett hår). Platon räddade sig genom att agera den rehabiliterade Sokrates, och Aristoteles flydde.

Mysterierna förföll i och med att kvalifikationerna för invigning oavbrutet sänktes. Det gick så långt, att de, som inte blev invigda, betraktades såsom socialt deklasserade. Mysterierna blev efterhand och i sin urartning ett medel för mystagogerna att behålla sitt grepp över massan.

Henry T. Laurency, Livskunskap Tre, Esoteriska kunskapsordnar, De grekiska mysterierna, www.laurency.com

Gnostikernas hemliga kunskapsorden

”De äkta gnostikerna, de som ägde gnosis – det vill säga kunskap om tillvaron, verkligheten och livet – utgjorde och utgör (de som ånyo är i inkarnation) en hemlig kunskapsorden, vars esoteriska läror ännu inte offentliggjorts.”

Gnostikerorden instiftades i Alexandria 300 år f.Kr. (vår tidräkning). Vid denna tid förde gamla kaldeiska kabbalisten i Mesopotamien, magismen i Persien, hermetismen i Egypten, hylozoiken i gamla Storgrekland en tynande tillvaro i brist på nya entusiaster för vad som förr betraktades såsom medborgarplikt. Deras starka tillbakagång berodde på många faktorer: på politiska och sociala villervallan, på omöjligheten att finna lösning på tidens brännande ekonomiska och sociala problem och inte minst på alltmer utbrett tvivel på möjligheten att erhålla verklig kunskap om tillvaron.

Gnostikernas hemliga kunskapsorden instiftades med tanke på att förbereda världslärares framträdande. Christos själv planerade denna orden, som instiftades av hans lärjungar, och det var inom denna orden Christos' esoteriska verksamhet inföll. Gnostiken kan alltså sägas vara Christos' hemliga lära, hans verkliga förkunnelse, som endast hans invigda lärjungar fick del av. Orden hade en både teoretisk och praktisk uppgift. Den ville dels framställa den esoteriska kunskapen om verkligheten i ett för den tiden lättfattligare symbolsystem, dels klargöra att kunskap, som ej visade sig i handling, var lära utan liv.

För första gången skulle enhetstanken i dess mest påtagliga form av universellt broderskap förkunnas. Avsikten var att få till stånd en orden, som skulle kunna i sig uppta medlemmar från alla ordnar. Gnostikerorden blev en sammanslutning av hermetiker, pytagoreer, kabbalister, mithraister. Den blev en samlingsorden och var den mest inklusiva i detta avseende.

De vanliga ordnarna tillät inte medlemskap i fler än en. Anledningen var att lärarna ville motverka begreppsförvirring på grund av olikheter i terminologi, symbolformulering etc. I gnostiken återfinns man alla dessa olika ordnars terminologi. Den hade inte en enhetligt utformad exklusiv symbolik, utan varje medlem hade rätt till egna symboliska talesätt.

Största frihet rådde således i fråga om framställningssätt, även om man från början hade utgått från emotionalbetonade hermetiken och mentala hylozoiken. Man ville få till stånd en ”universalorden”, i vilken alla slags symboler och symboliska talesätt kunde brukas och förstås av alla. Även sätten att framställa kunskapen blev individuella, så att envar kunde behandla ämnen efter egen uppfattning. Det var detta, som gjorde att läran kunde framställas i symbolisk form, populariseras, dramatiseras. Att det haft sina risker, vittnar kristendomen om.

Av vad Christos gav sina lärjungar av sitt ofantliga vetande har endast smärre brottstycken ännu fått publiceras. ”Till folket (de oinvigda) talade han endast i liknelser.” Mycket litet av hans

uttalanden finns bevarat i nya testamentets fyra ”evangelier” (särskilt i Johannes’ evangelium), och detta röjer ingenting av hans esoteriska lära, utan innehåller endast sådant som var avsett just ”för folket”.

Det nya samfundet spreds snabbt över Egypten, Arabien, Persien och Mindre Asien med loger på alla mera betydande orter, emedan man då väntade något verkligt nytt samt att gnostikerna på sitt program upptagit de problem som sysselsatte samtiden. Vad som särskilt uppskattades var gnostikernas radikala reform av levnadssättet, vilken måste väcka undran hos envar och efterföljd av dem som tröttnat på de allt yppigare vanorna och längtade efter normer för förnuftigare livsföring. Det bidrog mycket till ordens anseende, att endast sådana fick tillträde, som gjorde allvar av sitt sanningsökande och med tillspetsad målmedvetenhet eftersträvade självförverkligandet. Det var ingalunda en tillfällighet, att tidpunkten för samfundets utbredning sammanföll med födelsen av stoicismens grundare Zenon.

De som erhöll inträde i orden, tillhörde sin samtids elit, var väl bevandrade i samtidens litteratur, många författare av filosofiska skrifter. De gnostiska alstren blev med tiden allt talrikare.

Christos var centralfiguren, centralprincipen. Han framställdes än såsom individens frälsare, än såsom frälsningstillståndet, enhetslivet, himmelska kärleken. Temat varierades på flerfaldiga fyndiga sätt. Men alltid kretsade det hela kring gudssonen Christos. Det var således fullt förståeligt, att den senare kvasignostiska diktningen, som gav upphov till kristendomen, gjorde honom till centralgestalten, världens frälsare.

Kvasignostikerna tillkom i andra århundradet e.Kr. och splittrades efterhand i 70 olika sekter, som bannlyste varandra. Deras skrifter utgjordes i huvudsak av c:a 50 kvasignostiska evangelier (av vilka fyra i omarbetat skick ingår i nya testamentet). Det är denna kvasignosticism (de övriga evangelierna), som religionshistorikerna kallar gnosticism, något helt annat än den kunskap, som benämndes gnostik och förblivit esoterisk.

Evangelierna var avfattade av ett femtiotal gnostiker i Alexandria under första århundradet av nuvarande eran. De försökte inom ramen för det tillåtna popularisera de gnostiska symbolerna. De ville i en tid av allmän desorientering, skepticism, vidskepelse och laglöshet skänka människorna mod och tillförsikt, ge dem, som ”hungrade och törstade efter rättfärdighet”, ett manande exempel. Deras berättelser är också endast skenbart historiska. Endast en esoteriker kan tolka dessa evangelier rätt, inse vad de egentligen avsåg att meddela. Valet av symbol, gudasonen Christos, var kanske inte så lyckligt. Men den dramatiska berättelsen med sin skakande tragedi var avsedd att väcka folk till eftertanke och ge de förslavade mod och hopp.

*Henry T. Laurency, Livskunskap Tre, Esoteriska kunskapsordnar, Gnostik, alkemi, yoga
Livskunskap Ett, Gnostiken, Gnostikernas hemliga kunskapsorden, www.laurency.com*

De stora världslärarna Buddha och Christos

”Buddha sökte bibringa människorna sunt förnuft. Christos ville få människorna att älska varandra. Sunt förnuft och kärlek. Det var vad Buddha och Christos ville visa människorna. I stället gjorde man religioner av bådas förkunnelse.”

Buddha inkarnerade i Indien hos det dåvarande mest intellektualiserade folket för att söka bibringa det vad som kallats ”visdomens religion”. Och Christos inkarnerade hos judafolket för att väcka förståelse för vad man betecknat som ”kärlekens religion”. Valet av judiska nationen berodde på att man förutsåg dess oundvikliga förskingring. Man ville göra ett försök att väcka detta folks högre emotionalmedvetenhet till liv, så att det skulle kunna missionera bland de nationer hos vilka det skulle hamna.

Buddha och Christos hade olika mission. Buddhas lärjungar fick anvisningar på hur de skulle kunna bli kausaljag. Och Christos lärjungar, som redan var kausaljag, lärdes hur de skulle kunna bli essentialjag.

Buddha gav världen kunskap, Christos visade oss enhetens rike. Hur har inte allt detta idiotiserats! Det essentiala är dels visdom, dels enhet (”kärlek”). Buddha vitaliserade visdomsaspekten, Christos enhetsaspekten. Exoteriskt spåras detta historiskt i buddhism och kristendom. Den ena predikade sunda förnuftet, den andra kärleken.

Buddha sökte bibringa människorna sunt förnuft. Det vimlade av gudar (330 miljoner) i deras mytologi. Vad de visste om dessa tillhörde legenden. Han ville få människorna ner på jorden och använda fysiska inkarnationen till att lösa det fysiska livets problem. Om det överfysiska kan normalindividen inte veta någonting. Och den som tror på vad andra påstår blir offer för vilka galenskaperna som helst. Men det passade inte brahminska prästerskapet. Och så fördrevs hans lärjungar från Indien.

Christos ville få människorna att älska varandra. Det är hatet, som gör livet till ett helvete för alla. Kunde människorna fås att älska, så skulle det bli ett himmelrike på jorden. Men det kunde de inte. Och så förvrängdes hans förkunnelse, och hatet utrotade alla som sökte förverkliga hans lära.

Sunt förnuft och kärlek. Det var vad Buddha och Christos ville visa människorna. I stället gjorde man religioner av bådas förkunnelse. När ska människorna inse att detta var ett misstag?

Ville människorna sträva efter sunt förnuft och allas broderskap, så skulle de få kunskapen om verkligheten till skänks. Istället började de att filosofera utan förståelse för att kunskap är system av fakta och att de aldrig själva kan konstatera överfysiska fakta. Esoteriken är sunt förnuft. Det fordras sunt förnuft för att inpassa fakta i deras rätta sammanhang. Den som förvärvat sunt förnuft, kan begripa esoteriken och inse, att så måste verkligheten vara beskaffad.

Skrifter kan endast förmedla kunskap om verkligheten, och däri ligger ingenting ”heligt”, endast, om det övergår uppfattningsförmågan, något hemligt, mysteriöst. Som Buddha med rätta framhöll, finns inga heliga skrifter. Något ”guds ord” är Bibeln lika litet som övriga religionsurkunder. Den ger oss inte ens den kunskap Christos meddelade sina invigda lärjungar. Vad vi fått veta i evangelierna är endast vad som var avsett för folket jämte några gnostiska symboler, som utan rätta uttydningen förblivit symboler. Om Bibeln kallas ”guds rena, oförfalskade ord”, är den redan därmed en orimlighet. Såsom historisk urkund är den stora lögnboken, såsom symbolisk skrift är den otolkad ännu. Lika litet som ”heliga skrifter” finns något ”heligt land”. Antingen är alla länder heliga eller också inga. Beteckningen är meningslös.

Buddhas och Christos’ förkunnelser har förvrängts, därför att de talat till både invigda och oinvigda och det är de oinvigdas uppfattning, som utgivits för deras läror. Buddhisterna fördrevs från Indien, därför att läran hotade högsta kastens makt. Sanningen har alltid varit farlig för allt prästvälde. De styrande har alltid lagt beslag på kunskapen och låtit utforma den för sina syften. Buddhas lärjungar fördrevs från Indien, och Christos’ kärleksbudskap omhändertogs av individer, som i tidigare inkarnationer missbrukat kunskapen. Buddha är lika misstolkad i Indien som Christos i västerlandet.

Henry T. Laurency, Kunskapen om verkligheten, Kunskapens och fiktionernas ursprung, Ur esoteriska historien

Människans väg, Inledning, Inledning: om mänskligheten på okunnighetsstadiet

Livskunskap Ett, Planethierarkien, Buddha och Christos

Livskunskap Fyra, Religion, Buddha, www.laurency.com

Rosenkreuzarna

”Rosenkreuzarordens lära har förblivit hemlig. Ingen rosenkreuzare har ens givit sig tillkänna för utomstående. Detta har inte hindrat utbredningen av exoteriska rosenkreuzarsekter, vilka falskeligen tillägnat sig ursprungsbeteckningen.”

Rosenkreuzarorden instiftades år 1375 av Christian Rosencreutz på uppdrag av planethierarkin. I denna orden visste ingen om övriga medlemmars existens, ingenting om högre grader; endast initiatorn var bekant under täcknamn.

Betecknande för den fullständiga hemlighetsfullhet, varmed rosenkreuzarorden omgav sig – på grund av teologiska hatet, intoleransen och kyrkans förföljelsemani – var, att alla invigda stod i personligt förhållande till ordenschefen men ingen visste, vilka andra som blivit invigda. Ingen utomstående visste ens om ordens existens, förrän Saint Germain lät publicera rosenkreuzarnas symboler.

Vid initiationen avfordrades neofyten ett enkelt tysthetslöfte utan några eder med skräckinjagande hotelser om påföljd. Och ingen invigd yttrade någonsin ett ord om denna orden eller skrev ned något i manuskript. Allt dylikt är klar förfalskning. De invigda fick låna ett av

de tre originalmanuskript, som Saint Germain lät utarbeta, och deras grad bestämdes av hur mycket de begrep. Dessa tre manuskript har aldrig blivit offentliggjorda utan är fortfarande okända. Riktig var Bulwer-Lyttons uppgift i boken Zanoni, att rosenkreuzarorden var den mest tystlåtna av alla hemliga ordnar.

Cagliostro, en reinkarnation av Paracelsus, var lärjunge till Saint Germain och hade av honom invigts i rosenkreuzarordens högsta grad. Även Goethe blev invigd i rosenkreuzarorden men nådde inte högt i graderna (alltför emotional). Hans uttalanden om Cagliostro visar detta. Eftersom de i lägre graderna inte kände dem i högre, var ett sådant misstag förståeligt. Med sin attack på Cagliostro visade Goethe sin begränsning och begick två fatala misstag på en gång: tilltro till skvaller och andras omdöme samt dömande.

Att Goethe och flera andra blev invigda, berodde på att de nått perspektivmedvetenhetens humanitetsstadium och med det vetande de erhöll kunde göra den insats i utvecklingen de faktiskt gjorde, en insats, som ännu inte uppskattats till dess fulla värde och som kan förstås endast av dem som nått humanitetsstadiet.

“Frihet, jämlikhet och broderskap” var ursprungligen en devis för medlemmarna i rosenkreuzarorden och hade hos dem en annan betydelse än livsokunnigheten inlagt i den. Frihet betydde förståelse för riktiga mänskliga relationer, fritt anpassade, villigt åtagna med klar insikt i ansvarigheten. Jämlikhet innebar, att alla en gång övergått från djur- till människoriket och att alla en gång ska nå högre rike men ingalunda något upphävande av de olika utvecklingsstadierna på vägen. Broderskap var grundat på insikten om allas delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten.

De esoteriskt okunniga letar fåfängt efter de ursprungliga påverkningarna, dem som kommit från de i esoteriska ordnarna invigda. Särskilt markant blir detta ifråga om kristendomens förädlande inflytande. Dyligt inflytande gör sig gällande först under 1700-talet, tiden för de stora humanisternas inflytande, invigda i rosenkreuzarorden. Till dess var det mest barbariet som behärskade kyrkan, och dess representanter var sällan mottagliga för ädlare påverkan.

De “sällskapsordnar”, som på 1700-talet på Saint Germain's tillskyndan för att möjliggöra “fritt tänkande” undan kyrkans tanketyranni, motsvarade ingalunda tidigare esoteriska kunskapsordnar. Dessa exoteriska ordnar förfelade samtliga sin uppgift.

Den rosenkreuzarorden det talas om under 1600-talet var jesuitisk förfalskning och tolererades därför av kyrkan. Saint Germain's publicering av äkta rosenkreuzarnas symboler, som ingen kunde tolka, var ägnad att avslöja förfalskningen. De kända esoteriska ordnarna har alltid fått motsvarigheter i bekämpande syfte och ägnade att förvilla.

De samfund som idag kallar sig rosenkreuzare (AMORC, Lectorium Rosicrucianum, Rosicrucian Fellowship etc.), är moderna imitationer och saknar varje rätt till ursprungsbeteckningen. Även frimurarnas lära är en förvanskning av den ursprungliga esoteriska framställningen.

Henry T. Laurency, Kunskapen om verkligheten, Steiners antroposofiska andevetenskap, Steiner såsom rosenkreuzare

Människans väg, Inledningar, Inledning: om esoterikens historia

Livskunskap Ett, Gnostiken, Gnostikernas hemliga kunskapsorden

Livskunskap Tre, Esoteriska kunskapsordnar, Rosenkreuzarna, www.laurency.com

Lars Adelskog, Litet esoteriskt lexikon, Rosenkreuzarorden, www.hylozoik.se

Kunskapsordnarnas stängning och esoterikens publicering

”En vansklighet med offentliggörandet av esoteriska kunskapen är att den faller i händerna på dem, för vilka den inte är avsedd, dem som saknar förutsättningarna att förstå, som tror sig förstå men missförstår.”

År 1875 stängdes de esoteriska kunskapsordnarna definitivt, varför ingen därefter blivit invigd i någon dylik. De behövs inte längre, eftersom esoteriken sedan år 1875 fått till vissa delar offentliggöras. De s.k. bildade hade under 1800-talet kommit så långt, att de ägde förutsättning begripa, om än inte förstå, esoteriken. Det var också därför den kunde publiceras. Man kunde lämna så många fakta, att folk skulle kunna inse tillvarons mening och mål. Detta är det väsentliga. Ty mänskligheten hade av sina andliga ledare blivit så desorienterad, att det inte fanns någon möjlighet för den att finna sig tillrätta i labyrinten av alla motsägande idiologier. Det beklagliga vid esoterikens offentliggörande var, att den förkunnades på ett sådant sätt, att folk fick den uppfattningen, att det var fråga om en ny fiktiv ideologi och inte fråga om verkliga kunskapen om verkligheten.

Vilseledande var också, att den nya förkunnelsen framställdes såsom i full överensstämmelse med vad som hade lärts i de gamla esoteriska kunskapsordnarna. Detta är oriktigt. Det kommer att dröja mycket länge, innan det blir offentligt som i dessa lärdes, en kunskap, som kunde missbrukas. Den kunskap som ger makt kommer inte att lämnas utan endast så många fakta, som behövs för att begripa tillvarons mening och mål. Allt det andra förblir esoteriskt.

Den kunskap som meddelades i kunskapsordnarnas tre lägsta grader, har fått bli offentlig, och symbolerna har fått göras tillgängliga. Den kunskap som utlärdes i de fyra högsta graderna, förblir esoterisk och symbolisk och meddelas endast lärjungar till planethierarkin. Och detta beror på att mänskligheten inte uppnått erforderligt utvecklingsstadium utan dels missförstår, dels förvränger, dels missbrukar kunskapen. Redan har en mängd ockulta sekter tillkommit, som förvrängt vad som redan publicerats. Dessa ordenssamfund söker på nytt med sitt hokuspokus etc. göra hemligheter av vad som redan uttolkats och klarlagts och bidrar därmed till att förvilla dem, som lockats av det hemlighetsfulla, till att tro på de ”invigdas” försäkringar om invigning i ”hemlig kunskap”, alltså rena bedrägeriet. Sådant går alltid. Den offentliggjorda kunskapen tigs ihjäl, och charlataner utnyttjar den för eget ändamål.

Okunniga frågar ”varför denna esoterik som publicerats måste hemlighållas. Den kan väl inte missbrukas, i varje fall inte på något farligt sätt?” Det behövdes en Hitler och en Stalin för att

lära folk inse, att all kunskap som ger makt blir missbrukad på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium.

Sanningen eller kunskapen om verkligheten får endast med sparsamma fakta så småningom delges den oförberedda mänskligheten. Man måste finna anknytningar till förutvarande fiktioner, som folk hört tillräckligt av för att tro sig om att begripa vad saken gäller. Ett nytt revolutionerande idésystem skulle utan vidare avvisas såsom fantasifull dikt. Utan omsorgsfull förberedelse skulle det inte kunna begripas, ännu mindre förstås.

Det viktigaste skälet, som väl endast esoteriker äger förutsättning att förstå, är ideernas dynamiska energi. Varje idé är energiladdad. Ett helt system skulle kunna verka mentalt kaos. Det är ofta en naturens skyddsåtgärd, när många instinktivt värjer sig mot alltför revolutionerande ideer. I vilket fall som helst innebär en omläggning av betraktelsesätt alltid en påfrestning, i synnerhet om därvid illusioner måste "offras". Då kan det bli både mentalt och emotionellt kaos.

De viktigaste esoteriska fakta, som fick bli offentligt kända i det första skedet av kunskapens offentliggörande, är:

- reinkarnationen
- karma eller lagen för sådd och skörd (skördelagen)
- individens preexistens och postexistens (alltså odödlighet)
- existensen av världarna 45–49
- kunskap om individens höljen i högre världar
- kunskapsordnar i gångna tider
- mängder av historiska fakta

*Henry T. Laurency, Livskunskap Tre, Esoteriska kunskapsordnar, Kunskapsordnarnas stängning och esoterikens publicering
Kunskapen om verkligheten, Kunskapens och fiktionernas ursprung, Esoteriska kunskapens offentliggörande, www.laurency.com*

Helena Petrovna Blavatsky

"Blavatsky var givetvis för alla en fullständig gåta. Hur skulle de också kunna förstå ett kausaljag? Hon hade aldrig åtnjutit någon undervisning, aldrig studerat ett enda vetenskapligt verk (onödigt, när hon genast kunde veta vad det innehöll, om hon önskade det). Och ändå kunde hon ge klara besked om allt man frågade henne om och lösning på problem, varom de lärde ännu tvistar."

Helena Petrovna von Hahn (1831–1891) var en rik rysk adelsdam, vars liv på det hela taget var ett enda martyrium. Hon fick aldrig någon skolunderbyggnad. Medfödda överfysiska anlag gjorde henne egensinnig redan såsom barn. Hon skrattade åt de franska och engelska guvernanter, som sökte bibringa henne "västerländsk kultur". Sjutton år gammal gifte hon sig

på trots med den c:a 50 år äldre guvernören, general Blavatsky, som hon flydde ifrån på bröllopsnatten, varpå hon reste till utlandet. Rik som hon var, kunde hon ägna sig åt världsomfattande resor, allt under det hon utvecklade sina latent a anlag och återförvärvade såväl mentalt som kausalt förstånd (objektiv medvetenhet i mental- och kausalhölje).

Denna säregna personlighet blev under hela sin livstid mycket klandrad för sin opposition mot allt slags konventionalism, skenväsen och hyckleri, en fasa för alla konventionslavar med deras infantila inställning. Hon beklagade sedermera, att hon därmed stött bort många. Men verkliga sökare är oberoende av moralfiktionalismen.

Blavatsky hamnade så småningom i New York, där hon år 1875 deltog i stiftandet av teosofiska samfundet på begäran av de många intellektuella, som fascinerats av hennes oerhörda vetande och äkta magiska experiment. År 1877 författade hon ett arbete, *Isis Unveiled*, som består av två delar. Första delen (628 sidor) är en kritik av vetenskapens, andra delen (648 sidor) av teologins dogmer. Hur pass berättigad den kritiken var, har blivit alltmer uppenbart.

Blavatskys förintande kritik av vetenskapens kortlivade hypoteser och teologins frånvaro av sunt förnuft har varit alltför avslöjande. Alla slag av vidriighet mänsklig fantasi är mäktig (alltid bevisade enligt principen ”ingen rök utan eld”) sköljde över denna kvinna, som vågade trotsa en hel världs berömdaste auktoriteter, som vågade klargöra värdelösheten av deras skarpsinnigheter och djupsinnigheter.

Eftersom Blavatsky fått order att inte utlämna något nytt esoteriskt faktum utan tillåtelse i varje särskilt fall, var hon hänvisad till att använda de historiskt kända beteckningarna. Då hon inte fick säga som det var, fick hon låta alla tiders lärda auktoriteter vederlägga varandra och antyda, att endast de i esoteriska kunskapsordnarna invigda kunde förklara sådant, som de lärde alltid måste tvista om.

Hon var alltså från början oerhört handikappad. Alldenstund Blavatsky endast fick antyda källorna utan att omnämna, att det i snart femtio tusen år funnits hemliga kunskapsordnar, återstod föga mer för henne än att åberopa sig på ”Indiens uråldriga hemliga visdom” och därifrån härleda all verklig kunskap och insikt.

Att *Isis Unveiled* alltid öppet avhånats, har inte hindrat forskare från att ösa ur denna guldgruva av förut okända fakta utan angivande av källan, utge dem såsom egna upptäckter och därför skörda berömmelse. Det är enligt Schopenhauer det öde geniet delar med haren: så länge han lever, skjuter man på honom, och sedan han lyckligen avlivats, kalasar man på honom.

Det andra standardverket i Blavatskys omfattande litterära produktion är *The Secret Doctrine (Den Hemliga Läran)*, som i stora drag redogör för symboliken hos några av de esoteriska kunskapsordnarna. Det kan i likhet med *Isis Unveiled* betraktas som en övermänsklig prestation. Därtill kommer att Blavatsky vid tiden för författandet var en åldrande, dödsmärkt invalid, arbetande under de mest krävande yttre omständigheter.

The Secret Doctrine skrevs åren 1885–88. Det är intet lättläst verk för esoteriskt oskolade, obekanta med hithörande symboler. Det redogör för flera kunskapsordnars olika symboliska framställningar av kosmos' och livets evolution samt visar dessa framställningars inbördes överensstämmelse.

De gamla esoteriska skrifterna var för oinvidga alltigenom obegripliga. För utomstående föreföll de vara rena abrakadabran. Det gör de för de lärde än i dag. Vissa saker synas äga någon mening. Men om de tolkas bokstavligt, blir resultatet vidskepelse.

Naturligtvis visste Blavatsky, vilket mottagande hennes verk skulle få. Det blev också mycket riktigt ihjältiget. Hon sade, att den vetenskapsman som skulle våga erkänna, att han befattat sig med verket, skulle göra sig omöjlig. Med rätta säger hon, att ”ingen sanning har någonsin vunnit erkännande av ett lärt samfund, såvida den ej överensstämmer med de förutfattade åsikter dess medlemmar i allmänhet hyllat” och, att ”våra fiktioner gör oss blinda för vår egen okunnighet”. Tills individen insett emotionala och mentala medvetenhetens oerhörda begränsning, blir han ohjälpligt offer för sina emotionala illusioner och mentala fiktioner.

Men på dem som en gång varit invigda och därför förblivit sökare efter ”det förlorade mästarteordet” eller ”de vises sten”, verkade det som en uppenbarelse. Så mycket kände de igen, att de visste, att de äntligen funnit, vad de instinktivt sökt och i vilken riktning deras fortsatta sökande skulle gå för återerinring av den kunskap de en gång haft.

Henry T. Laurency, Kunskapen om verkligheten, Kunskapens och fiktionernas ursprung, H.P. Blavatsky (1831–1891), www.laurency.com

Den teosofiska rörelsen

”På det hela taget kan man numera säga, att verkliga esoteriker under i dagens läge rådande förhållanden inte ingår i några samfund utan att de befinner sig utanför alla slags organisationer. De igenkänns på sin förståelse för allt mänskligt och strävar efter sant mänskliga relationer mellan alla, oberoende av ras, nation, kön, religion, politik och allt annat som skiljer människorna åt.”

Teosofiska samfundet grundades år 1875 av lärjungar till planethierarkin. För att kunna rätt uppskatta teosofien måste man ha klart för sig, vilket enormt pionjärbete den utfört. Vad som förefanns, när Blavatsky av planethierarkin anförtroddes med uppgiften att göra esoteriska kunskapen tillgänglig för västerländskt tänkande, var dels de symboliska skrifter som utarbetats i de olika esoteriska kunskapsordnarna, dels den förvrängda framställning av kunskapen som fanns i yogalitteraturen.

Teosofien är i stort sett endast Blavatsky, Annie Besant (1847–1933) och Charles Webster Leadbeater (1854–1934); främst Blavatsky, emedan hon mera var amanuens till 45-åriga D.K. än självständig författare. Såväl Besant som Leadbeater var starkt påverkade av yogiska

betraktelsesätt (inhämtade hos indier i Adyar), varför deras framställningar av esoteriken inte alltid motsvarar exakt beskrivning av företeelserna.

Teosoferna kanske tycker, att man borde säga teosofiska samfundet och inte teosofiska rörelsen, men det är inte ett utan många samfund eller sekter, som alla gör anspråk på att förkunna enda äkta kunskapen om verkligheten.

Förklaringen till de många felaktiga uppgifterna i teosofiska litteraturen är, att lärjungarna till planethierarkin gav ut verk på verk samtidigt som de undervisades och fick göra sina egna erfarenheter. Metoden är ohållbar, ty man kan inte felfritt skriva om det man studerar och alltså inte behärskar. Det har blivit felaktigheter, som undan för undan måst rättas, och alltför bristfälliga kunskapssystem minskar tilltron till de auktoriteter som varit alltför säkra på att ha riktig verklighetsuppfattning. Undan för undan har systemen måst omarbetas. Vad man än må tycka om teosofien i dess utformning av Blavatsky, Besant, Leadbeater och Alfred Percy Sinnett (1840–1921), alla i kontakt med planethierarkin, utgör den kulmen i mänsklighetens dittillsvarande kunskapsutveckling.

Tyvär har teosoferna så misskrediterat esoteriska kunskapen i allmänhetens ögon, att det befunnits önskvärt att förklara varpå detta beror.

Inte en gång den del av mänskligheten (c:a 15 procent), som nått kultur- och humanitetsstadiet, kunde frigöra sig från sina emotionala illusioner eller mentala fiktioner och fördomsfritt undersöka livsdugligheten och verklighetshalten i vad de betraktade som en mystifierande ideologi.

Blavatsky gick till storms mot alla rådande uppfattningar inom teologi, filosofi och vetenskap. Och alla hithörande auktoriteter kände sig kränkta i sin visdoms självhärlighet. För att bevisa, att hon visste vad hon talade om, utförde hon otaliga magiska fenomen. Men allt hon uppnådde därmed var endast, att vetenskapens representanter förklarade, att detta måste vara bedrägeri, eftersom dylikt var omöjligt, enär det ”stred mot naturlagarna”.

Emellertid strömmade de nyfikna, omdömeslösa massorna till och ingick i samfundet. Så snart dessa medlemmar hört något, trodde de, att de visste och begrep allt. För att söka förebygga missförstånd hävdade man från ansvarigt håll med skärpa, att envar visserligen hade rätt till egen åsikt men inte att kalla den teosofi. Men vad hjälpte det, när de flesta pratmakarna för att ge eftertryck åt sina missuppfattningar menade, ”detta är teosofi”.

Samfundet hade utsett två presidenter, överste Henry Steel Olcott (1832–1907), som skulle vara chef för själva organisationen med dess praktiska problem, och Blavatsky, som skulle vara den andliga ledaren. Efter Blavatskys död avgjorde Olcott, som alltid var den ende bestämmande i dylika frågor, att Besant skulle intaga Blavatskys plats som andlig ledare. Detta passade emellertid inte en av stiftarna, William Quan Judge (1851–1896), som ansåg sig självskriven för den uppgiften. Hur pass omotiverad den tilltagsenheten var, förstår envar, som jämför Judges kapacitet med Besants. Det uppstod en schism, som år 1895 splittrade ”det universella

broderskapet” i ett amerikanskt samfund med Judge som ledare och huvudsamfundet, vars säte Blavatsky förlagt till Adyar nära Madras i Indien.

Det var djupt beklagligt, att teosofiska samfundet inte insåg, att splittringen av samfundet automatiskt avskar förbindelsen med planethierarkin. Att vissa lärjungar, som även var teosofier, fortfarande stod i förbindelse med sina lärare, förväxlades med att också samfundet gjorde det. Varje slags splittring (trots olika åsikter), varje utslag av intolerans, allt skvaller om och kritik av medlemmarna, omöjliggör förbindelse. Så litet har teosoferna förstått. Det är mycket som alla slags ockultister och så kallade esoteriker har att lära, innan de blir så omdömesgilla som de tror sig vara. Det räcker inte med teoretiskt vetande. Vi har fått kunskapen för att förverkliga enheten. Men hur många bry sig om den saken?

På det hela taget kan man numera säga, att verkliga esoteriker under i dagens läge rådande förhållanden inte ingår i några samfund utan att de befinner sig utanför alla slags organisationer. De igenkänns på sin förståelse för allt mänskligt och strävar efter sant mänskliga relationer mellan alla, oberoende av ras, nation, kön, religion, politik och allt annat som skiljer människorna åt.

Henry T. Laurency, Människans väg, Inledningar, Inledning: om esoterikens historia Kunskapen om verkligheten, Kunskapens och fiktionernas ursprung, Den teosofiska rörelsen, www.laurency.com

Alice A. Bailey

”A.A.B. är lika klar ifråga om fakta hörande till livsåskådningen som hon är oklar (närmast verkar analfabet), när det gäller världsåskådningen.”

Alice A. Bailey (A.A.B.; 1880–1949) började såsom missionär för att såsom 35-åring underkasta kristna dogmerna kritisk analys. Hennes latent vetande (hon hade i ett tidigare liv varit lärjunge i planethierarkins andra departement) började vid reflexionsarbetet att vakna. Hon kom i kontakt med adyarteosofien och trodde sig ha funnit kunskapen, för att snart inse, att hon “endast vandrat in i en ny sekt”. Det stod snart (1919) klart för henne, att teosofiska samfundet inte längre hade någon förbindelse med planethierarkien.

A.A.B. fick i uppdrag att publicera vad planethierarkins nyutsedde sekreterare (45-årig D.K.) ansåg tiden var inne att meddela av nya esoteriska fakta. D.K. insåg nödvändigheten att rätta till de felaktiga uppfattningar i teosofernas framställningar, som hotade att bli orubbliga dogmer och därmed hinder för verklighetsuppfattningen. Han beslöt sig för att själv ingripa. Men som alltid var han hänvisad till att utgå från de möjligheter till förståelse som förelåg. D.K. blev därför till mycket stor del nödgad betjäna sig av dels förefintlig i stort sett otjänlig teosofisk terminologi, dels Patanjalis sanskrittermer, dels yogafilosofiska. Resultatet, om än i väsentliga avseenden revolutionerande med otal nya fakta, blev tyvärr inte vad det kunde blivit, ifall ändamålsenlig terminologi stått till D.K.:s förfogande.

Under åren 1919–1949 dikterade han en rad arbeten för A.A.B. I detta sammanhang må eftertryckligt sägas, att dessa böcker är skrivna för lärjungar och inte för dem som tror sig om att förstå, alltså inte förut varit “invigda”.

Den i många avseenden misslyckade terminologin får helt skrivas på A.A.B.:s konto. Det var hon som ursprungligen fastställde beteckningarna. Detta gör att böckerna skulle behöva skrivas om av en esoteriskt, filosofiskt och vetenskapligt skolad författare. Deras omistliga värde ligger som alltid i meddelade fakta. Insätta dem i system får envar göra själv.

Man förstår de oerhörda svårigheter, som A.A.B. måste haft att transponera ner 45-jaget D.K.:s ideer och söka uttrycka dem på engelskt språk, som saknar ord för alla överfysiska företeelser. Något adekvat, med verkligheten fullt överensstämmande, kan det ju aldrig bli tal om. Ett exempel på svårigheterna är sammanställningen (Discipleship II sidan 405) intuition – buddhi – pure reason – mental quality – universal mind, som rör ihop tre olika slag av medvetenhet (essential, kausal, mental).

Det är beklagligt, att A.A.B. aldrig fick någon annan utbildning än som kristen missionär. Hennes beteckningar för esoteriska företeelser är i stor utsträckning desamma som den kristna dogmatikens totalt vilseledande, av okunnigheten ohjälpligt idiotiserade termer, såsom återlösning, försoning, frälsning, vilka hon använder med uppenbar förtjusning, när fråga är om materie-, energi- och medvetenhetsprocesser i solsystemiska och kosmiska evolutionen.

Sammanfattningsvis kan man säga, att A.A.B. är lika klar ifråga om fakta hörande till livsåskådningen som hon är oklar (närmast verkar analfabet), när det gäller världsåskådningen. Såsom gammal kristolog låg det närmast för A.A.B. (vilket väl också var avsikten), att vid val av beteckningar för esoteriska ideer använda sina gamla kristna betraktelsesätt. I hennes skrifter vimlar det av ord och talesätt från “nya testamentet”, så att de kristna känner igen sig och inte genast stöts bort av främmande terminologi.

Varken Blavatskys eller Baileys arbeten duger såsom introduktion i esoteriken eller lämpar sig för andra än redan “invigda i mysterierna”. Den använda terminologin är högst otillfredsställande och definitionerna inte sällan missvisande.

Så nytt som allting måste förefalla dem, som vill förvärva kunskap om verkligheten, en världs- och livsåskådning så totalt olik härskande ideologierna i teologi, filosofi och vetenskap, så behövs ett grundläggande mentalsystem av tillvarons fundamentala fakta. Utan solida grunden får den studerande ingen verklig klarhet. Henry T. Laurencys verk kan betraktas såsom introduktion till den verkliga esoteriken, till de arbeten som D.K. dikterat för Alice A. Bailey och låtit publicera i hennes namn.

Henry T. Laurency, Livskunskap tre, Alice A. Bailey och D.K. Livskunskap fyra, Laurency, Laurencys verk är introduktion till esoteriken, och Laurency, Hur esoterisk kunskap borde meddelas, www.laurency.com